

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 04.05.2011, sp. zn. 8 Tdo 550/2011, ECLI:CZ:NS:2011:8.TDO.550.2011.1

Číslo: 26/2012

Právní věta: Osoba označená jako spolupachatel nemůže podat dovolání proti rozhodnutí uvedenému v ustanovení § 265a odst. 1 tr. ř., pokud jím nebylo rozhodnuto též o její vině a trestu. Bylo-li dovoláním napadeným rozsudkem rozhodnuto o vině ohledně jiného obviněného, který čin, pro nějž byl uznán vinným (resp. zproštěn obžaloby), spáchal s další osobou, tento spolupachatel, byť je ve skutkovém zjištění uveden, není osobou, jíž se rozsudek bezprostředně dotýká ve smyslu § 265d odst. 1 písm. b) tr. ř. V takovém případě osoba označená jako spolupachatel nemůže být oprávněným dovolatelem ani se zřetelem na dovolací důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř. a její dovolání musí být podle § 265i odst. 1 písm. c) tr. ř. odmítnuto jako podané osobou neoprávněnou.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 04.05.2011

Spisová značka: 8 Tdo 550/2011

Číslo rozhodnutí: 26

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Řízení o dovolání

Předpisy: § 265d odst. 1 písm. b) tr. ř.
§ 265i odst. 1 písm. c) tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného A. Ch. proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 23. 3. 2006, sp. zn. 2 To 13/2006, jako odvolacího soudu v trestní věci vedené u Okresního soudu v Olomouci pod sp. zn. 7 T 142/2002.

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 24. 10. 2005, sp. zn. 7 T 142/2002, bylo rozhodnuto o vině a trestu obviněného J. Z., který byl uznán vinným trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), e), odst. 2 tr. zák. a trestným činem poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 tr. zák., jichž se dopustil jednáním spáchaným dne 8. 8. 2000 společně s již odsouzeným A. Ch.

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozsudkem ze dne 23. 3. 2006, sp. zn. 2 To 13/2006, z podnětu odvolání obviněného J. Z. podle § 258 odst. 1 písm. b), d) tr. ř. zrušil uvedený rozsudek

soudu prvního stupně v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 tr. ř. nově rozhodl tak, že obviněného J. Z. podle § 226 písm. c) tr. ř. zprostil obžaloby.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci podal obviněný A. Ch. prostřednictvím obhájce dovolání, v němž odkázal na dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř. Učinil tak proto, že bylo rozhodnuto, aby vykonal zbytek trestu, který mu byl uložen rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 30. 8. 2004, sp. zn. 7 T 142/2002, a domáhal se změny s poukazem na rozsudek týkající se toliko obviněného J. Z. Měl za to, že důvody, pro něž byl obviněný J. Z. napadeným rozsudkem odvolacího soudu zproštěn viny, svědčí též jemu, neboť jako na spolupachatele na něj dopadají stejné podmínky. Jak totiž vyplynulo z odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu, shromážděné důkazy nejsou natolik jednoznačné, aby z nich bylo možné dovodit, že obviněný J. Z. byl v kritické době na místě činu a dopustil se vloupání do prodejny, přičemž stejné důvody prospívaly i dovolateli A. Ch. a jiné důkazy než ty, které měly usvědčovat i spoluobviněného, nejsou k dispozici. Proto měl odvolací soud podle § 261 tr. ř. zrušit i rozsudek Okresního soudu v Olomouci ze dne 30. 8. 2004, sp. zn. 7 T 142/2002 (jde o jiný než přezkoumávaný rozsudek, pozn. Nejvyššího soudu), ve všech bodech týkajících se obviněného A. Ch. a takový výrok v napadeném rozsudku odvolacího soudu chybí. V závěru dovolání proto navrhl, aby Nejvyšší soud přikázal Krajskému soudu v Ostravě – pobočce v Olomouci, aby rozhodl o chybějícím výroku o zrušení rozsudku Okresního soudu v Olomouci ze dne 30. 8. 2004, sp. zn. 7 T 142/2002, ohledně obviněného A. Ch., resp. aby ho zprostil obžaloby podle § 226 písm. c) tr. ř.

Nejvyšší soud jako soud dovolací po zjištění, že podané dovolání je přípustné, dospěl k závěru, že dovolání obviněného A. Ch. je v této trestní věci podáno osobou neoprávněnou.

Podle § 265d odst. 1 písm. b) tr. ř. může obviněný podat dovolání pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný též může vytýkat, že v napadeném rozhodnutí nebyl učiněn určitý výrok, který se ho měl týkat, nebo že takový výrok je neúplný. Obviněného se bezprostředně dotýká takový výrok, jímž bylo rozhodnuto o jeho vině, trestu nebo o dalších právech a povinnostech. Z uvedeného plyne, že obviněný nemůže podat dovolání proti rozhodnutí, které se ho vůbec netýká, resp. jímž vůbec nebylo a nemohlo být rozhodnuto o jeho vině a trestu. O výrok, který se obviněného bezprostředně dotýká, tak nemůže jít ani tehdy, když bylo napadeným rozsudkem rozhodnuto o vině ohledně jiného obviněného, který spáchal čin, jímž byl uznán vinným (či ohledně něhož byl zproštěn obžaloby), s další osobou jako spolupachatelem. Tento spolupachatel, byť je uveden v rozhodných skutkových zjištěních soudů nižších stupňů, není osobou, jíž se takový rozsudek bezprostředně dotýká. V projednávaném případě se totiž obviněného A. Ch. týká rozsudek Okresního soudu v Olomouci ze dne 30. 8. 2004, sp. zn. 7 T 142/2002. V takovém případě nemůže být osoba uvedená jako spolupachatel oprávněným dovolatelem ani se zřetelem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř.

Protože dovoláním napadeným rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 24. 10. 2005, sp. zn. 7 T 142/2002, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 23. 3. 2006, sp. zn. 2 To 13/2006, bylo rozhodnuto o vině a trestu a o náhradě škody pouze ve vztahu k obviněnému J. Z., nebyl obviněný A. Ch. tím, jehož by se tato rozhodnutí bezprostředně dotýkala, a nemohl je tedy napadnout dovoláním. Pokud tak přesto učinil, Nejvyšší soud odmítl jeho dovolání podle § 265i odst. 1 písm. c) tr. ř. jako podané osobou neoprávněnou.